

טורי בוזגלו דוד

2244094

בן אליהו-אליס ורחל

נולד ב- ז' באלול תשט"ז 14.8.1956

התגייס לצה"ל בינואר 1975

שרת בגדוד "אריות הגולן" (17)

נפל ב- ט"ו בטבת תשל"ו 19.12.1975

בעת מילוי תפקידו.

בוזגלו דוד

בן אליהו-אליס ורחל. נולד ביום ז' באלול תשט"ו ה-14.8.56 בירושלים. למד בבית הספר היסודי 'קשט' שבירושלים. המשיך וסיים את לימודיו בבית הספר 'מעלה' שבירושלים. דוד קיבל חינוך דתי בבית ובבית הספר. משהתבגר ניתק עצמו מן החינוך הדתי, והשלים את לימודיו בבית הספר האקסטרני 'מסד' ועמד בהצלחה בבחינות הבגרות. בעת לימודיו בבית הספר התיכון עבר דוד את אימוני הגדנ"ע. הוא אהב ספורט והצטרף למועדון קליעה, השתתף בתחרויות במועדון חכה באות הקלע בשנת 1972. בזמנו הפנוי הרבה להתאמן בקליעה למטרה ברובה אויר. דוד למד קראטה בבית הילד בירושלים והשתתף בקביעות באימונים. הוא אף למד לגלוש על המים ולעיתים מזומנות עסק בסקי-מים ובנהיגה בסירות-מירוץ. התעניין בתחומים נוספים בספורט והרבה לשחות ולשק כדורגל וכדורסל. דוד היה מקובל ופעיל בחברה וחביב על כולם. במסגרת מחנה נופש עם חבריו לכיתה נבחר להיות ראש העיר הצעיר בכפר-ויתקין והיה מדריך בימי הפגרה בקייטנות נוער.

דוד היה בעל מזג נוח, גילה פתיחות אל אנשים וידע להושיט לזולתו יד לעזרה בעת משבר, תכונה שבאה לגילוי הולם בעת שירותו בצה"ל. דוד היה עלם תמיר, נעים הליכות וטוב לב. הצטיין בחוש הומור בריא וביכולת לחקות קולם של אנשים. אחרי שיחרורו מצה"ל התכוון לטייל בעולם, להכיר תרבויות ומנהגים חדשים ולהעשיר את ידיעותיו ואת ניסיון החיים שלו.

דוד גוייס לצה"ל בינואר 1975 והתנדב לשרת בנח"ל. הוא הצטרף לגרעין בקיבוץ זיקים. לאחר הטירונות ולאחר גמר משך השל"ת נשלח לקורס מ"כים. על אף האימונים הקשים הצליח דוד לשמור על מורל גבוה ביחידתו ועזר הרבה לחבריו המתקשים באימונים.

ביום ט"ו בטבת תשל"ו (19.12.1975) נפל דוד בעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל שבירושלים. השאיר אחריו הורים ושתי אחיות.

אימו של דוד כותבת עליו: "דוד היה בחור נפלא, עם הרבה הומור, לב חם, אוהב ומבין. בבית אף פעם לא התאונן, תמיד ידע להסתדר עם מה שיש לו, לנו, רכש תמיד כבוד כשהזדקקנו לעזרה כלשהיא, תמיד היה במקום, מוכן לעזור. שלא כמו יתר הבחורים בגילו דוד לא נהג לבקש מאיתנו כספים לבילויים או לכל דבר אחר. להפך, תמיד דחה אותנו בטענה שיש לו. גם את לימודיו ב'מסד' הוא מימן בעצמו, ואילו בחוויות שלו נהג לשתף את כולם. היה בחור בעל נפש ישרה וענווה, שידע לעזור ולשמח אחרים. כולם אהבו ונהנו להיות בחברתו ולשמוע את צחוקו המתגלגל".

הורי תרמו ספר תורה לזכרו בביה"כ של העדה המרוקאית שבשכונת קטמון שבירושלים.

חטיבת גולני באימון ובשגרה

ארוכה, עקובת מדם וקשה. היא "דרך חקרבנות של החטיבה"; עשרות אתרי קרב, מאות מעולות ומבצעים זאלף ומאח חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבת למורשת חקרב, להיסטוריה הצבאית. לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה תזכרים בנוסטלגיה ובאתחב את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמתו כל תקופת שרותם חיתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע חיו "עולים לקר" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילח" ל"נוש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזון חדידה או משיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר מצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שדותם הצבאי היה מבטיש לבטיש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ה, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיורבוקה, וה"סיוד האלים", על התצפית והמארב, על נוטר-הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחות, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ד, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קטבוק" הפק"ל והתד"ל, שקד שינו מדים ודרגות, אפוד-מגן, ששיבש, קסדה ואיך ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממטות, מעשרות אימתים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-הפרט, ואימון החטיבה; אימתים בחגנה, בחתקפת, בחבקעה ובכל צורות הלחימה ביעדי-מבצע, בשטח בנוי, במדבר ובחר... אימון בנגב, בגליל או ברמת, אימון בשתיים עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפליד. עם שפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם ושג, אושין "עוזי", "סטן" "ציכ", "אפי-אן" ר"גליל", עם מגליד, ומק"כ, "בווקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"טומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או מקידה, בסיירת ב"עורב" בפלוגת-חקשר, פלוגת הנדסה, או ב"מפקדו"ן להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות לס"ד"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור-מלא ובו בע פלדה, ב"יום ספורטי", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת החומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס חשמה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס פני"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנותי לפני החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

האימונים בשטח

גדוד "אריות הגולן"

הלוחמים והמפקדים של גדוד 17 הצדיקו את חקמת הגדוד וקיומו מאז יומו הראשון ודרך היסטוריה רצופת קרבות גבורה עד חוום, גדוד "אריות הגולן" הוקם למונוש שתי מטרות עיקריות: האחת - להגיע לאימון מקצועי ויעיל של מפקדי הכתות בחטיבת "גולני". מאז מבצע "קדש" בשנת 1956 - בו נטלה החטיבה חלק מרכזי במיגור הסערך המצרי בדרום רצועת עזה - ברור היה שהחטיבה תתמודד בפעילותה כעוצבה קרבית בכל משימות הלחימה של צח"ל בכלל ופיקוד הצפון בפרט, הפשיטה על חר' תאופיק ב־1960 המחישה זאת ביתר עוצמה. בכל המבצעים הובהרה החשיבות העליונה של שלד המפקדים חן במנחיגותם וחן בשליטתם האישית בכל סוגי הנשק והציוד. ריכוזם של המ"כים בגדוד אחד איפשר להם ללמוד להתנהג ולתנהיג במסגרת גדוד שלם בכל צורות הקרב, המטרה השניה היתה להוסיף כוח לוחם גדודי לחטיבת "גולני". הפעילות המבצעית באותה תקופה גרמה לפריסת גדודי החטיבה מרצועת עזה, דרך ירושלים ועמק חירדן ועד לאצבע הגליל וגבול לבנון. גדוד המ"כים בגזערה יועד לעתודה חטיבתית יעילה וזמינה לכל מקרה דחוף של צורך במבצע מכל סוג שהוא - בגבולות הארץ ובשטחי האויב.

מחנה ביסל"ח - ביסלמ"כ גולני - גדוד 17

הלילה גמענו מרחק ושדות
בדרך אל קו המקודה
לבנו נושא תרמילי אגדות
ושוב תירשם אגדה.

בדרך חזו כבר חלכו לפנינו
ונעל גבוהה כבר הצתה אופקים
הלילה הזה נזמר את שירנו
שלא נבייש לוחמים ותיקים.

שבע־עשרה

אנחנו העץ של ירוק וצהוב
ולב מתרחב מן השורש הטוב
שבע־עשרה
אנחנו אבק ועמוד הענן
וגדוד אריות הגולן.

הלילה צמחנו שורת מפקדים
בנתיב הפיקוד העולה
כי רק מה בגודל המים כ"פים לומדים
שכל מפקד הוא גם לב.

וכל מפקד הוא ראשון אל הקרב
ראשון להחליט, אחרון לעזוב
והוא המלכד את כיתת חייליו
והוא גאווה בידוק וצהוב

שבע־עשרה

אנחנו העץ של ירוק וצהוב
ולב מתרחב מן השורש הטוב
שבע־עשרה
אנחנו אבק ועמוד הענן
וגדוד אריות הגולן.

הלילה עברנו גבולות והרים
כי זמר האש עוד לא תם
ועד שיבוא השלום לכפרים
אנחנו נביל פה כיתה.

רובה על השכם ומצח מזיע
מלא החגור בהרבה גאווה
חרי אריות הם עוצמה שתרתיע
ואם ניקרא לא נרבוץ בשלוחה.

שבע־עשרה

אנחנו העץ של ירוק וצהוב
ולב מתרחב מן השורש הטוב
שבע־עשרה
אנחנו אבק ועמוד הענן
וגדוד אריות הגולן.

כתבה פנינה בוזגלו פרי לזכרו של דוד

א

שמך הטוב יחרת לעולמים
בין דפי שירה שלנצח קיימים.
מחומר מיוחד ונדיר קורצת,
באופי מסוים ומגנטי נחנת.
עלם תמיר מלא חוש הומור,
עם חיוך מיוחד שזרה סביבו אור
תוכניות רבות לעתיד רקמת,
מה קרה? למה אותם נטשת?!
הרי את החיים כל כך אהבת.
מה פשעך כי עליך התרעם,
המוות הארור שבך התמקם.
טרמפ אל המוות לך הכין,
בצומת ברקאי לך המתין.
כלום ידע, כי אהבת החיים בך חזקה מכל?
עד כי חשש שלמשימתו תשים מכשול?
ובעודך רדום בטרמפ שלו ורגוע,
אותך נטל ללא התנגדות, לעולם בלתי ידוע.

ב

אל האלוהים, תחינתי ותפילתי נשאתי,
שאך יאמר, כי לסיוט לילה ארוך נקלעתי,
ועם הנץ החמה אפקח עיני,
וסיוט ארור זה יהיה מאחורי.
שוב ישמע צחוקך המתגלגל,
אמא שוב אותך תוכל להלל,
אבא ישדך לבוא לבית התפילות,
אתה ואחותינו תרקמו שוב תחבולות,
ובשבילנו אחי היקר, כמו אתמול כך מחר
תהא שוב, אח, דוד, וגיס יקר.

ג
המציאות מכה בנו (בני אנוש) קשות
לו אך, יצרתנו ללא רגשות,
אולי מר המוות יתקבל בקלות,
ללא רגשות, אף ללא התיחסות,
אך אין כך פני הדברים,
עת ידפוק המוות בדלתות דיירים,
יש מי שישים קץ לחייו,
יש מי שהסבל יגנוז עלומיו,
יש מי שהבכי הכהה עיניו,
ופלוני יפנה עורף לאלוהיו,
חסר אמונה תפגוש בבית התפילות,
ואלמוני יעשה ביתו בבית הקברות.
מר המוות ישימנו בפרשת דרכים
עזובים, נואשים, תועים וכואבים.
אף אני בכאב תפילתי נשאתי
למענה כל שהוא יחלתי,
לשאלותי ומשאלותי לענות לא חפצת
ושארית אמונתי בדך נפצת.

גולת נתניה, כ"ח בניסן תשל"ו

(28/4/1976)

לכבוד

מר בוגלו ורעיתו ת"ם
ירושלים (תופכ"א)

ידידים מאד יקרים,

אין כפי מילים להביע את גודל הכאב והצער, כאשר נודע לי רק אסש על האסון הגדול שקרה לבן היחיד דוד זצ"ל. לא יאומן כי יסופר! דוד עדין הנפש, אחוב חביב ונחמד, היה לכריות ולמקום. צייתן, שמושטע, מכבד חוריו ואוהב את כל אדם, בת שחוק לבבית היתה תמיד על פניו, המאפיינת את נעימות-חליכותיו, אשר כל הליכה היא בבחינת - הלכה.

אסון גדול מאד עד בלי די הוא לחורים היקרים והטובים, אשר עמלו רבות למען גדל אותו ולהביאו עד הלום - והכל עף כחרף עינו מי יכל להביו זאת? אין יצור עלי אדמות שיכול לתת הסבר הגיוני לגודל האכזבה הזאת, אשר אין לה תמורה! מתאר אני לי מה רב סבלן של האחיות חכיבה ואחותה על הפרדה הזאת, אשר לא היתה אף במחשבה!

מה טוב ומה נעים היה, כאשר ישבו יחדו בשבת אחים גם יחד, וכיום הזה, עולות הן להר המנוחות כדי לבקר את אחיהן הטוב והאהוב עליהן, מדוע ככה עשית רבונו של עולם? על זה יש להשיב בזממה, כפי שכתוב: וידום אהרון! בשעה ששני בניו נשרפו חיים ביום חנוכת המזבח!

קלסתר פניו העדינות של העלם דוד, מרחף מסביבי בשעה זו, ולא אדע כמה להתנחם ולנחם אתכם, הורים ובנים יקרים!

אזרו נא חיל, וחזקו בכס את האמונה הצרופה של אחד מ- 13 עיקרי התורה כפי שאנו מאמינים ואומרים יום יום "מתים יחיה אל ברוב חסדו, ברוך עדי עד שם תהלתו".

הייו חזקים באמונתכם, ועזרו איש לאחיו, ואנא שמרו על החורים הטובים שלכם, כי אסונם הוא גדול עד בלי די.

היושב בשמי מרומים, הוא הוא ינחמכם ויעודדכם, וישיב בנים לגבולם לעת קץ. אמן.

בבנין בית קדשנו ותפארתנו

ובקיום הבטחתנו לישיני עפר, תנוחמו

שלכם באהבה רבה

הרב דוד גו - נתניה

ישנה אימרה האומרת "אחרי מות קדושים אמור" והרעיון שבאימרה זו הוא כי נהוג להלל ולשבח אנשים רק אחרי מותם. במספר שורות אלה רוצה אני לומר מספר מילים על דוד בוזגלו (בוזי) ז"ל, חבר יקר שנקטל בדמי ימיו בתאונת דרכים קטלנית חודש ימים אחרי תחילת הקורס.

מעטים האנשים בין חברי הפלוגה שזכו להכיר את בוזי בחייו, בחור שחייך תמיד, טוב לב היה נסוך על פניו, אדם שיזע לעודד את חבריו בזמנים קשים של מאמץ, אולם אין בכוונתי במילים אלה לשפוך אור על דמותו, על מנת לא לגרוע ממנה חלילה. דברים מסוג זה אינם צריכים להכתב על הנייר כי בטוחני שבלב כל אחד מאיתנו, מחבריו בקורס זכורה וחרוטה דמותו הנערצת של דוד ז"ל. בכוונת מילים אלה להנציח בלבד את דוד ז"ל כי חובה עלינו לזכור ולא לשכוח חברים מסוגו ובנים נאמנים למדינה.

דני ועקנין

ארץ שיושביה היא אוכלת
וזבת חלב ודבש ותכלת
לפעמים גם היא עצמה גוזלת
את כבשת הרש.

ארץ שמתקו לה רגביה
ומלוחים כבכי כל חופיה
שנתנו לנ אוהביה כל אשר
יכלו לתת.

שב החצב לבן לפרוח
שם בדרך יחידי
והיסמין ישיב ניחוח
שדות הזמן שלה האבודים

ארץ שמתקו לה רגביה
ומלוחים כבכי כל חופיה
שנתנו לה אוהביה כל אשר
יכלו לתת.

שב הִסְתוּ עִם כְּבֹד עֲנִיָּה
לְעֵטוֹף אֶפֶר אֶת כָּל גְּנִיָּה
וְהַחֹרֵף אֶת שְׂמֹרוֹת עֵינָיָה
הַבּוֹכוֹת יִסְגֹּר.

כָּל אֲבִיב שֶׁהֵיִם לָהּ סְבִיוֹנָה
לְכַסּוֹת אֶת כָּל קִימְטֵי פָנֶיהָ
רוּחַ קִיץ עֶצֶב אֲבִינָה
יִלְטֹף בְּאוֹר.

שֶׁב הַחֶצֶב לִבָּן לְפָרוּחַ
שֶׁם בְּדֶרֶךְ יַחֲדֵי
וְהִיסְמִין יִשִּׁיב נִיחּוּחַ
שְׁדוֹת הַזְּמַן שֶׁלָּהּ הָאֲבוֹדִים.

שֶׁב הִסְתִּיּוֹ עִם כְּבֹד עֲנִיָּה
לְעֵטוֹף אֶפֶר אֶת כָּל גְּנִיָּה
וְהַחֹרֵף אֶת שְׂמֹרוֹת עֵינָיָה
הַבּוֹכוֹת יִסְגֹּר.